

Nr 190.

Av herrar **Helger** och **Berg** i Munkfors, om skrivelse till
Kungl. Maj:t angående ändring i grunderna för under-
befälets vid armén befordran.

Enligt gällande befordringsgrunder för armén måste de furirer, som icke vid uppnådda 32 års ålder erhållit befordran till sergeanter, avgå ur tjänsten. Meningen med denna ordning är tydligen att förebygga en trängsel, som kunde skjuta fram åldersgränsen för sergeantbefordran allt för långt. Följden blir emellertid, att just vid de regementen, där underbefälskåren är så skötsam, att endast ett fåtal eller inga kunna förbigås vid befordran, komma olägenheterna av detta befordringssystem att drabba hårdast. Här blir ofta befordringsåldern till underofficer så hög, att den obligatoriska avgången vid 32 års ålder i stor utsträckning kommer att tillämpas och en hel mängd dugliga underbefäl tvingas till avgång.

Man kan lätt föreställa sig, hur nedslående dessa förhållanden komma att verka på intresserade och duktiga män, vilka ständigt måste arbeta i känslan av att de, när den tid kommer, då de stå inför utsikten till någorlunda drägliga levnadsvillkor, kanske i stället nödgas lämna sin tjänst på grund av att de uppnått de lagstadgade 32 åren, innan deras tur att befordras inträtt. Bakom sig ha de en lång, anmärkningsfri tjänstgöring i lägre grader, som de, oaktat den ytterst låga avlöningen, kämpat sig igenom i hopp att genom underofficersbefordran uppnå en tryggare och i ekonomiskt hänseende lyckligare ställning. Framför sig se de endast ovisshet, då de ju ständigt måste arbeta med den möjligheten för ögonen, att deras bana kan avbrytas, icke på grund av något fel från deras sida, utan därför att de råka uppnå en viss ålder, innan de kommit i tur att befordras. Och vad skola de sedan taga sig till? Att vid 32 års ålder övergå till en ny levnadsbana har sig icke så lätt. För dem som drabbas av detta öde, är framtiden i många fall helt enkelt förstörd.

Att dessa utsikter måste menligt inverka på arbetslusten, är självfallet, och systemet är sålunda även från försvarets synpunkt förkastligt.

Nu är det visserligen sant, att utvägen står öppen att genom Kungl. Maj:ts dispens få kvarstå även efter den lagstadgade maximiåldern, men först och främst innebär ju detta ingen *trygghet*, då ju en sådan dispens icke alltid med säkerhet kan påräknas, och för det andra äro de svårigheter, som man genom fastställandet av denna åldersgräns velat avlägsna, nämligen en allt för stor trängsel inom kåren och härav följande framflyttning av befodringsåldern till underofficer, därmed icke brakta ur världen.

Bästa sättet att råda bot på dessa förhållanden är att befodringsordningen kommer att omfatta hela armén eller åtminstone en arméfördelning och ej såsom nu endast regementet. Härigenom skulle en utjämnings ske, som måhända gjorde den fastställda åldersgränsen överflödigt, åtminstone i hög grad minskade dess praktiska tillämpning, på samma gång ett sådant system bleve en sporre för underbefälskåreerna vid respektive regementen att befitta sig om en väl vitsordad tjänstgöring.

Meningen med den dispensmöjlighet, som beredes underbefäl, vilka uppnått den lagstadgade maximiåldern utan att erhålla underofficersbefodran, är tydligen att lämna vederbörande regementschefer tillfälle att i tjänsten bibehålla de underbefäl, som därav gjort sig särskilt förtjänta och möjliggöra deras befodran. Men en sådan utgallring torde likaväl kunna företagas på ett tidigare stadium, innan de avgående nått den ålder, då övergången till ett annat levnadskall är förenad med så stora svårigheter.

Den ersättning i penningar, en furir erhåller vid avgången, kan omöjliggen uppväga de olägenheter, som uppkomma vid ombyte av levnadsbana i en så framskriden ålder.

Efterföljande tablå, vars siffror emellertid endast äro ungefärliga, ger en föreställning om befodringsutsikterna för underbefälskåreerna vid olika infanteriregementen.

På grund av det anförda få vi föreslå,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående sådan ändring i grunderna för befodran inom armén, att underbefäl må erhålla rätt till befodran vid respektive vapenslag inom hela landet eller åtminstone inom sin arméfördelning, samt om vidtagande av de åtgärder, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 24 januari 1916.

Nils Helger.

N. A:son Berg.

Infanteri- regementets nr	Pensionerade underofficerare	Furirer av 1:sta klass, som falla för ålders- gränsen	Furirer av 1:sta klass, antagna 1906 och förut
1	6	—	2
2	4	—	1
3	7	—	2
4	5	—	6
5	5	—	7
6	11	6	14
7	8	—	9
8	6	—	4
9	11	—	8
10	6	—	2
11	5	10	10
12	9	5	10
13	9	—	7
14	5	—	4
15	7	—	4
16	5	3	—
17	8	4	7
18	12	—	8
19	6	—	3
20	7	6	10
21	13	3	15
22	4	8	13
23	5	—	1
24	8	3	9
25	7	—	7
26	8	—	—
27	10	6	15
28	9	—	7

